

И туй сторихмы, рече момичето не
всуче, защото чловѣкътъ когото поста-
вихмы да настоява за тѣзи работѣ, каза
ми че не можилъ нищо да извърши.

— Не ви е казалъ право, отговори царьтъ,
като затаиваше скърбьтъ койкто бѣ по-
чувствувалъ отъ туй разказваніе на мо-
мичето, и увѣрявамъ тя че не съ му ка-
зали нищо за васъ; защото той до толд
козь обыча правото, што не е възможно
да прѣзрѣ вдовицѣтъ и момичето на е-
динъ войникъ, което е билъ на работѣ-
тъ му. И тѣй направи ми единъ жалбици
и ми ѣ донесъ утрѣ на еди-кое мѣсто,
по еди-кое врѣме, и ако е истинъ туй
що ми казвашъ, азъ ще тя прѣдстави на
царя, за да получите правдиньтъ си безъ
друго.

На това момичето отриваше сълзытъ си
и благодареше отъ сърдце непознатытъ
а той приложи да ѣ каже. — Но за сега
ты не трѣба да продадешъ на майкѣ си
дрешкытъ. Колко смѣташь че струватъ тѣ?
— Шестъ дукаты, рече момичето. — Ето